

NEL VAN DER ZEE

Het meisje van hiernaast

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2021 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036438599

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

Ik ben een probleem voor mijn ouders, dacht Lot terwijl ze het onkruid tussen de afrikaantjes wegschoffelde, en wat doe ik daaraan? Vorige week was ze geslaagd voor haar akte l.o.; de blijdschap die dit feit in de familie had gebracht, was al behoorlijk aan het tanen. Vader stond erop, dat ze in september doorging voor haar hoofdakke, maar ze had gewoon balen van de kweekschool. En dat niet alleen, ze zag er ook tegenop om nog een jaar thuis in het gareel te moeten lopen. Moeder had als lichtpunt gezien dat ze de werkster kon opzeggen nu Lot voor de hoofdakke-opleiding geen volle schooldagen meer had en mooi in de huishouding zou kunnen helpen om haar dag te vullen. Moeder was lief en aan huishoudelijk werk had Lot geen hekel, alleen zou ze alles zo heel anders willen doen dan moeder! Als een grauwe hoge muur stond dat hele volgende jaar voor haar.

Natuurlijk was ze een ondankbaar schaap, kapittelde ze zichzelf. Ze moest overlopen van erkentelijkheid omdat twee lieve, zorgzame ouders zich zo om haar bekommerden. Gisteren had ze enkele zinnen opgevangen van een gesprek tussen haar ouders. De woorden waren

bepaald niet voor haar bestemd geweest. Vader had gezegd: 'Ik sta erop dat Lot die hoofdakte haalt. Met alleen l.o. bereikt ze niets, en we moeten voor haar toekomst zorgen, Tine. Ze is zo schriël en onaantrekkelijk; dat kind zal nooit trouwen als je het mij vraagt.'

Nu was Lot allerminst ondersteboven geweest van wat ze gehoord had. Ze wist zelf wel, dat ze niet knap was, en ze geloofde evenmin als haar vader dat er ooit een man naar haar zou omkijken. Maar ze vond het verdrietig dat haar ouders zo over haar tobden.

Ze haalde wat te hardhandig een graspolletje tussen de bloemen uit en trok een plantje met knoppen mee. Ze stopte het vlug weer in de grond. Als het ging regenen, zou het wel weer aanslaan, meende ze. De lucht was tot nu toe bedekt geweest, maar ineens kwam er toch een straal zonneschijn door de wolken. Een kleurige vlinder dartelde over de violen en een bij stak zoemend zijn neus in een lobelia. De zonneschijn deed zelfs het l.o.-papiertje weer in waarde stijgen en de problemen van haar ouders werden er kleiner door. Dat vermocht zon allemaal, heerlijk gewoon! Ze legde de schoffel neer en ging met opgetrokken knieën op het grasveldje zitten.

Tenslotte hadden haar ouders nog genoeg om blij om te zijn, vond ze. Remco, haar oudste broer van zesentwintig studeerde medicijnen en hoopte volgend jaar klaar te komen. Dan kwam Harriet, haar zuster van drieëntwintig, de schoonheid van de familie. Ze was jarenlang in Parijs geweest, waarvan de laatste twee jaar als secretaresse bij de ambassade. Ze bleef de zomermaanden thuis om in september naar Engeland te gaan. Remco en Harriet deden het voorbeeldig. Als derde volgde zij. Nu ja, over haar viel niet veel te zeggen. Twintig jaar oud, kinderlijk en onvolwassen voor haar leeftijd, schriel, mager en onaantrekkelijk. Stil, weinig vriendinnen, helemaal geen vrienden en met de hakken over de sloot haar akte gehaald. De rij werd gesloten door Harry, het broertje van tien. Hij was leuk om te zien en ondeugend, maar hij wandelde tot nu toe met hetzelfde gemak de klassen door als Remco en Harriet hadden gedaan.

Niemand kon alles hebben, ook haar ouders niet, dacht Lot terwijl ze met een zeker welbehagen naar de geschoffelde border keek, die nu door de volle zon overgoten werd. Haar ouders moesten haar op de koop toe nemen.

Harry kwam over het veldje aanhollen.

‘Lot, of je komt bikken,’ riep hij. ‘De tafel is gedekt.’

Ze ging meteen naar boven om haar handen te wassen en een schone jurk aan te doen.

Toen ze met zijn zessen aan tafel zaten, zei haar moeder: ‘Er is vanmorgen een brief voor je gekomen van mevrouw Van Hoorn, Lot. Hij ligt op het ladenkastje.’

‘O, leuk van tante Carla,’ deed Lot blij. ‘Zeker een felicitatie voor mijn examen.’

‘Er zal wel een briefje van tien in zitten,’ veronderstelde Harriet. ‘Mooi meegenomen. Maar ik vind het idioot dat je dat mens tante Carla noemt. Stel je voor, een vroegere buurvrouw!’

‘Nou,’ deed Remco bedenkelijk, ‘buurvrouw, zeg maar gerust buurdame.’

‘Ik zeg ook tante Carla,’ bracht Harry in het midden. ‘En ze is lief, veel liever dan de andere tantes.’

‘Jij bent een kind,’ deed Harriet vergoelijkend, maar Lot is volwassen – tenminste, dat zou ze moeten zijn – en dan is het plèm om tegen iedereen tante te zeggen.’

Lot was onderwijl opgestaan, had de bewuste brief van het ladenkastje gepakt en hem opengemaakt. ‘Bemoei je met je eigen zaken,’

zei ze tegen haar zuster, ‘ik zeg tante tegen wie ik wil.’

‘Goed zo,’ viel Remco haar bij, ‘dat l.o.-pa-piertje geeft je warempel haar op je tanden, Lot.’

‘Lot,’ vermaande haar vader, ‘je zit aan tafel en je gaat maar niet zo zonder meer een brief lezen waar anderen bij zijn. Je kunt daar be-hoorlijk toestemming voor vragen.’

Lot zuchtte gelaten terwijl ze de brief in haar schoot legde. ‘Mag het moeder?’ vroeg ze.

‘Toe dan maar,’ knikte deze.

Harriet grinnikte. ‘Ik wed, dat er in ons hele land niemand meer zo voorbeeldig wordt opge-voed als wij,’ zei ze. ‘Stel je voor, paps, je leest toch een brief als je die krijgt.’

‘Wij proberen jullie zo op te voeden, dat je later overal terecht kunt,’ doceerde haar vader. ‘Bij de ambassade zul je er toch plezier van hebben gehad, dat je goede manieren zijn bij-gebracht en dat je weet hoe het hoort.’

‘Zeker,’ grijnsde Harriet, ‘ik viel er gewoon door op, paps. Ik ben wel op party’s geweest waar de deftigste mensen in hun neus peuter-den.’

‘Nu ja,’ zei Remco, ‘ik als toekomstig arts kan zeggen dat dat ook weleens nodig kan zijn.’

En toen lachten ze allemaal. Harry had zelfs daverend plezier. ‘Dus ik mag in mijn neus peuteren, mam,’ juichte hij. ‘Zie je nu wel, in Frankrijk doen ze het ook.’

Vader zei, lachend zijn hoofd schuddend: ‘Harry, doe jij nu maar zoals wij het je leren, dan zit je altijd goed.’

Lot was nog niet aan haar brief begonnen, die lag nog in haar schoot. Remco en Harriet kunnen vader en moeder aan, dacht ze. En zelfs Harry kan dat. Ik ben de enige die hen te serieus neemt, en daarom ben ik een probleem voor hen. En ineens dacht ze wijsgerig: Of zijn mijn ouders misschien meer een probleem voor mij? ‘Hè, lees nu die brief,’ maande Harri-er. ‘Treuze! zit er nu een tientje in of niet? Je zou er eens voor naar de kapper kunnen gaan. Dat is beslist nodig, Lot.’

Lot ging toen toch maar de brief lezen, terwijl Harriet gedienschtig de enveloppe uit haar handen griste, hem tegen het licht hield en daarop teruggaf, terwijl ze teleurgesteld zei:

‘Zelfs het traditionele tientje voor de hoog-tijdagen niet. Zeker alleen een felicitatie. Nou, een kale boel hoor.’

Lieve Lot, schreef tante Carla,

Oom Alexander en ik gaan een wereldreis maken. Duur ongeveer anderhalf jaar. Ons huis houden we die tijd met volle personeelsbezetting aan. Waarom zouden we anderen daarmee geen plezier doen, dacht ik ineens. Als jong meisje kon ik zo verlangen naar een plotselinge verandering, iets bijzonders, iets anders dan anders. Ik liep dan ontelbare malen naar de brievenbus, in de hoop het begin van die ommekeer daaruit te halen. En altijd mis.

Misschien zijn er onder onze petekinderen, echte en pseudo-neven en nichten ook lieden met zulke verlangens. Ik kom hieraan tegemoet door ze allemaal een brief als deze te sturen. Hierin word je iets anders dan anders aangeboden. Jullie mogen in onze afwezigheid een jaar lang in ons huis verblijven. Wonen, eten en slapen, alles vrij. Hoe je je tijd doorbrengt, moeten jullie zelf weten. Na onze terugkeer organiseren we een weekend waarin we al onze gasten hopen te ontmoeten om van hun ervaringen gedurende het jaar in ons huis te vertellen. Voor ons tevens een aardig welkom op vaderlandse bodem. Geneer je niet om op onze uitnodiging in te gaan. We vinden het

fijn om jullie bij ons leven een beetje van onze aardse goederen te laten genieten.

Oom Alexander zegt: 'Er komt geen mens naar de Kraaienhof, lieve Carla. Jongelui verlangen tegenwoordig iets avontuurlijkers. Een uitnodiging om de wereldreis mee te maken, zou meer succes hebben gehad'. Ik ben dit niet met oom eens. Niet alle aangeschrevenen zullen aan de uitnodiging gevolg geven, ook al omdat ze door omstandigheden in de onmogelijkheid verkeren. Maar naar mijn mening zullen er zeker voldoende komen om een verblijf daar interessant te maken.

Lieve Lotje, je ziet maar. Nu je je l.o.-akte op zak hebt, sta je toch aan het begin van een nieuw leven, nietwaar? Wij feliciteren je nog van harte met je succes.

Groetjes van je

oom Alexander en tante Carla.

P.S. De Kraaienhof is op vijftien september te betrekken. Gegadigden moeten voor 's middags één uur binnen zijn.

Lot staarde met ogen zo groot als schotels op haar bord bietjes. Ze zag niet de bietjes, de contouren van de Kraaienhof rezen voor haar